

‘อะเมซิงเสปร์ห์ผ้าไทย’ ถึงขั้นหลงใหล ‘รศ.ดร.กิตติกรณ์ นพอุดมพันธุ์’ นักวิชาการสายศิลปะ ‘กูรูผ้าโบราณ’



บ ป็นนักวิชาการที่เคาะท่อนมูวึเคราะห์ “กระแต่มสไบไส่ยีน” ของคนรุ่นใหม่... ว่าเป็นเรื่องดีมากกว่า แะ เพราะทำให้ศิลปวัฒนธรรมไทยกลับมามีชีวิตชีวา อีกครั้ง จากการทดลองผสมผสานเครื่องแต่งกายไทยโบราณกับการแต่งตัวสมัยใหม่ จนมีหลายคนอยากรู้จักนักวิชาการท่านนี้ให้มากขึ้น... ว่า เป็นใคร? “ทิมวิถีชีวิต” จึงไม่รอช้ารีบติดต่อนัดแนะเพื่อพูดคุยกับ “รศ.ดร.กิตติกรณ์ นพอุดมพันธุ์” นักวิชาการที่หลายคนสนใจจากคอมเมนต์ “ท่มสไบไส่ยีน” และวันนี้ก็มีเรื่องราวมาเล่าสู่ฟัง...

“รศ.ดร.กิตติกรณ์ นพอุดมพันธุ์” หรือ “ครูต๋อย” วัย 58 ปี เป็น คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) โดยจบปริญญาตรีด้านการออกแบบเพื่อการแสดง (เกียรตินิยมอันดับ 1) มศว, ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การบริหารงานวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และปริญญาเอกศิลปกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งก่อนที่ชื่อเขาจะเป็นจุดสนใจจากสังคมหลังให้มุมมองกรณี “ท่มสไบไส่ยีน” ก็เคยให้ความรู้เรื่องผ้าไทยกับสังคมอยู่เป็นระยะ ๆ โดยเป็นผู้ชื่นชอบผ้าไทยและศึกษาจริงจัง จนได้ชื่อเป็น “กูรูผ้าไทย” อีกคนหนึ่ง รวมถึงเคยได้รับ รางวัลนาถราช สาขาออกแบบเครื่องแต่งกายยอดเยี่ยม งานนาถราชครั้งที่ 10 จากผลงานออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดง

ในละครเรื่อง “ศรีอโยธยา”

สำหรับประวัติชีวิตนั้น ครูต๋อย เล่าว่า เป็นคนสุพรรณบุรี บ้านอยู่ ต.บางลี่ อ.สองพี่น้อง โดยป้าหรือคุณพ่อของครูต๋อยอยากให้ลูกเรียนในกรุงเทพฯ จึงส่งครูต๋อยเข้าเรียนที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน ซึ่งเขาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ตั้งแต่ชั้น ป.1 จนถึง ม.6 โดยเป็นนักเรียนประจำ ส่วนน้องสาว 3 คน คุณพ่อได้ส่งเข้าเรียนที่โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์

“ถึงแม้สุพรรณบุรี กับกรุงเทพฯ จะไม่ได้ไกลกันมาก แต่ก็ไม่ได้ใกล้จนถึงขั้นปีจะไปรับไปส่งได้ทุกวัน เราก็เลยเป็นนักเรียนโรงเรียนประจำชายล้วนไปโดยปริยาย โดยพอถึงวันศุกร์ปีจะไป

ขับรถมารับลูก ๆ กลับบ้าน พอวันอาทิตย์ก็จะขับรถมาส่งที่กรุงเทพฯ แต่ก็ไม่ได้กลับทุกอาทิตย์ จะกลับทุก ๆ 2 สัปดาห์ ซึ่งช่วงแรก ๆ ก็มีที่ปรับตัวกับชีวิตนักเรียนประจำบ้าง แต่อยู่ไปอยู่มากก็เริ่มคุ้นเคย ซึ่งบางสัปดาห์ที่ไม่ได้กลับบ้านก็ทำให้ได้ลองทำกิจกรรมใหม่ ๆ หลายอย่าง ซึ่งก็เป็นชีวิตที่สนุกดี มีความสุขดี กับการต้องเป็นนักเรียนโรงเรียนประจำ”

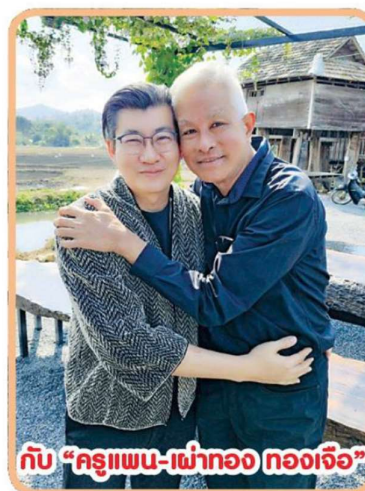
ครูต๋อยเล่าต่อไปว่า โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนมีชื่อเสียงเรื่องกิจกรรมเด่นอยู่แล้ว แต่เขากลับยังคิดว่าน้อยเกินไป จึงหากิจกรรมใหม่ ๆ เพิ่มเติมให้ตัวเอง โดยเขาได้ไปสนใจกิจกรรมการละคร





พาชุดไทยไปโชว์ให้ฝรั่งทึ่งเสน่ห์ผ้าไทย

“ผ้าไทยมีความอะเมซิงมาก ทั้งสวยงาม...ทั้งมีเรื่องราว”



กับ “ครูแพน-แพ้งทอง ทองเจือ”



เพราะตอนนั้นมีคณะละครคริสตศาสนา คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ ซึ่งเป็นเครือข่ายกับโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน มาจัดแสดง ก็ยิ่งเกิดความสนใจเกี่ยวกับละคร

“ครั้งแรกที่ได้ดูละคร ดันตาตื่นใจมาก อินด้วย สนุกด้วย ยิ่งตอนมีแสงออกมาจากดอกไม้ในฉากหนึ่งทีคณะนี้แสดง ยิ่งรู้สึก

ตื่นเต้น ฉากนั้นเหมือนวันที่พระเจ้าสร้างโลก ซึ่งจากนั้นก็กลายเป็นอิทธิพลต่อชีวิต ทำให้ชอบละครมาตั้งแต่นั้น ซึ่งด้วยวัยเด็ก จึงไม่รู้ว่ศาสตร์นี้คืออะไร แต่ก็ชอบไปแล้ว โดยตอนโตขึ้นมาอีกหน่อย เวลามีการแสดงโชว์ เช่น งานวันสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย อ.อัมพวา จ.สมุทรสงคราม โดยกรมสมเด็จพระเทพฯ

ท่านทรงโปรดทอดพระเนตรการแสดงโขนหน้าพระที่นั่งทุกปีผมก็จะแอบเฝ้าขึ้นไปดูที่เวียนบ้าน เพราะเครื่องขางล่างมีกันดูอย่างอื่น ไปนั่งดูโขนในที่ หรือแม้แต่วงก็ชอบ ครั้งหนึ่งถึงขั้นเคยถูกขี้ตู่เพราะกลับบ้านดึก เพราะแอบไปดูงิ้ว”

ครูค้อยเล่าให้ฟังแบบขำ ๆ พร้อมเล่าชีวิตตอนเรียนที่กรุงเทพฯ คริสเตียนว่า ทุกวันอาทิตย์จะไปโบสถ์ ทำให้ได้ดูละครและได้ร้องเพลงกับคณะประสานเสียง ทำให้ยิ่งชอบทางนี้ รู้สึกได้เจอคนเยอะ ได้พูดคุยกับคนมากมาย จึงอยากเข้าสู่โลกของละคร แต่ด้วยความที่เป็นคนขี้อายซุก ๆ จึงคิดว่าตัวเองคงไม่เหมาะที่จะแสดงหรือพูดต่อหน้าคนดูเยอะ ๆ และตอนนั้นก็ขายสำเนียงเหนือ ๆ สุพรรณของตัวเอง จึงตัดสินใจขอเป็น “คนเบื้องหลัง” ทำงานด้านฉากและเสื้อผ้า... “ตอนนั้นถ้าเนียงดีขึ้นแล้วครับ (หัวเราะ) ส่วนความขี้อายจริง ๆ ก็ยังเป็นอยู่ แต่ด้วยหน้าที่ที่ทำงานในฐานะผู้บริหาร ก็ทำให้ขี้อายไม่ได้” เขาบอกขำ ๆ

และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ครูค้อย ก็เบนเข็มสนใจเกี่ยวกับละคร โดยเป็นเบื้องหลังละครเรื่องต่าง ๆ เช่น สว่างจาก ทำเสื้อผ้า ซึ่งเขาก็ชอบงานศิลปะและงานผ้าไทยเป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว งานเกี่ยวกับเสื้อผ้าจึงไม่ลำบากอะไรสำหรับตัวเขา แต่ตอนนั้นก็ยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะเรียนด้านนี้หรือเปล่า แต่สนุกและอยากทำ จนช่วงที่ใกล้เรียนจบ ม.6 ความสนใจก็เริ่มชัดเจนขึ้น จึงเลือกเรียนศิลปกรรมศาสตร์ มศว ที่วันหนึ่งเขาได้กลับมาเป็นผู้บริหารที่คณะและมหาวิทยาลัยนี้

ซึ่งครูค้อยเล่าว่า ตอนเรียนปริญญาตรีเลือกเรียนออกแบบกับสาขาการละครและการแสดง เด็กที่เรียน 2 สาขาจะต้องเรียนควบคู่กัน คือออกแบบก็ต้องเรียนละคร ละครก็ต้องเรียนออกแบบ ทำให้เขาโดนเพื่อนที่เป็นผู้กำกับละครบังคับให้ต้องเล่น ทั้งที่ขี้อายสุด ๆ ก็ต้องเล่น โดยตอนนั้นตั้งใจว่าจะต้องให้ได้เกียรติยศอันดับ 1 จึงลงเรียนวิชาเพิ่มเพื่อจะปั้นเกรดให้ขึ้นถึงอันดับ 1 ให้ได้ ซึ่งที่สุดก็ทำสำเร็จ

เมื่อถามถึงเรื่องความชอบงานศิลปะ ครูค้อยก็ส่ายหน้า ก่อนตอบว่า “ไม่แน่ใจว่าเริ่มชอบตั้งแต่ตอนไหน เพราะไป ๆ มา ๆ ก็รู้สึกว่าชอบด้านศิลปะแล้ว โดยเฉพาะการ “วาดลายเส้น-วาดลายไทย” โดยเขาจะมีสมุดเล่มเล็ก ๆ เล่มหนึ่ง เพื่อเอาไว้วาดลายไทยโดยเฉพาะที่ชอบลายไทยเพราะรู้สึกว่ายากกว่าลายไทยสวยงาม ซึ่งส่วนใหญ่จะเรียนรู้อยู่ด้วยตัวเอง ไม่ก็ครูพี่ถักจำ ดูจากคนที่เขาวาดเก่ง ๆ โดยยอมรับตัวเองว่าสติปัญญาไม่ดี แต่ถึงแม้สติการวาดรูปจะไม่เก่ง ด้านความเครียด หรือความคิดสร้างสรรค์นั้น ไม่เป็นสองรองใคร โดยครูค้อยบอกด้วยน้ำเสียงภูมิใจว่า จำได้ว่าเคยจัดบอร์ดวันวาเลนไทน์กับวันได้ทะเล โดยเขาได้ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่เหลือทิ้งมาคิดแปลง ปรากฏว่าหลังทำงานงานเสร็จก็ถูกครูได้ชมว่าบอร์ดเขาสร้างสรรค์ดี ไอเดียดี และมีมิติ

“คำชมของคุณครูตอนนั้น ยังจำได้เลยครับ โดยวันนั้นครูบอกว่า กิดติกรณ์บอร์ดเธอไม่ต้องเหมือนเพื่อนก็ได้ เพราะเราไป

ตัดพ้อกับคุณครูว่า ผมวาดรูปไม่สวยเหมือนเพื่อน คุณครูก็เลยแนะนำว่าไม่จำเป็นต้องทำเหมือนกันกับเพื่อน แต่ให้ทำตามที่เราคิดจะดีกว่า ซึ่งพอได้รับความชมจากคุณครูจึงทำให้มีกำลังใจมาก”

เขาเล่าอีกว่า ตอนที่เรียนที่กรุงเทพฯ คริสเตียนก็คิดจะหารายได้จึงทำป้ายชื่อจากเทมเพลตป้ายสามเหลี่ยมที่ด้านหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ อีกด้านเป็นภาษาไทย นำมาต่อยอดใส่สี แล้วนำไปขายเพื่อน ๆ คิดราคาป้ายละ 10 บาท และด้วยความชอบศิลปะ ทำให้ตอนแรกตั้งใจจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยศิลปากร แต่ไม่คิด มาคิดที่ มศว แทน... “จำได้ว่าตอนเทสต้นนั้นเขาให้ออกแบบห้องพระที่มีโต๊ะหมู่บูชา ๑ แต่ด้วยความที่ผมเรียนโรงเรียนคริสต์ก็เลยไม่เคยเห็นหน้าตาโต๊ะหมู่บูชา ๑ ว่าหน้าตาเป็นอย่างไร ก็เลยวาดเทพพินที่เคยเห็นที่บ้านส่งไป ก็เรียกว่าสอบตกตั้งแต่เทสต์สเกดซ์ภาพแล้ว” ครูค้อยเล่า

ทั้งนี้ เขาได้รับเลือกเป็นคนบดศิลปะกรรมศาสตร์เป็นปีที่ 6 แล้ว ซึ่งสิ่งที่เขาคิดใจคือ บ่มเพาะองค์ความรู้ผ้าไทยให้คนรุ่นใหม่ ๆ รวมถึง เก็บสะสมผ้าไทยไว้ศึกษา โดย ครูค้อย เป็น “ศิษย์เอก” ของ ครูแพน-อาจารย์เผ่าทอง ทองเจือ ที่ได้รับทั้งความรู้ผ้าไทย อิทธิพลและมุมมองต่าง ๆ จากอาจารย์เผ่าทองมาแบบเต็มທີ່ เช่น การสวมผ้าไทยในชีวิตประจำวัน

“ทั้งชีวิตผมสนใจเรื่องของการออกแบบเพื่อการแสดง การจัดการศิลปวัฒนธรรมและวัฒนธรรมสิ่งทอ โดยเฉพาะเรื่องของผ้าไทย ทั้งในแง่การออกแบบ การสวมใส่ การใช้งาน จนเรียกได้ว่าเรื่องผ้าไทยและผ้านานาชาติมันคือจิตวิญญาณ คือรากเหง้าและตัวตนของผมไปแล้ว ซึ่งความหลงใหลนี้มาจากการเรียนตอนปริญญาตรีที่ มศว นี่แหละ ซึ่งท่านอาจารย์ รศ.พทุทธิ ศุภเศรษฐศิริ ผู้ร่วมก่อตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ กับท่าน ศ.ดร.วิวัฒน์ ตั้งเจริญที่ตอนหลังเป็นอธิการบดี มศว บอกกับผมว่า ครูว่าน่าจะเหมาะกับคุณนะ เพราะเห็นผมชอบแต่งกลอน ชอบละคร ชอบเขียนบท ชอบวาดรูป ทั้งที่ตอนสอบผมมีแค่สี่เมจิกรรรมดาจนเพื่อน ๆ เรียกผมว่าอี่เมจิกร ซึ่งครูทั้ง 2 ท่านบอกผมเรื่องนี้หลังสัมภาษณ์ว่า เห็นว่าผมมีแววด้านนี้ ซึ่งในบรรดาเพื่อน ๆ ที่มาสอบด้วยกัน มีผมคนเดียวที่สอบได้”

และ ความหลงใหลในผ้าไทยก็ยิ่งซึ่มลึกมากขึ้น เมื่อได้มาเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ รวมถึงมีโอกาสได้ไปเรียนรู้นอกตำราและนอกห้องเรียนกับครูแพน-เผ่าทอง ทองเจือ ที่ได้รับเชิญเป็นอาจารย์พิเศษสอนนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มศว โดยครูแพนมาสอนประวัติเครื่องแต่งกายไทย โดยได้นำผ้าไทยโบราณจริง ๆ ใส่กระเป๋ามาใหญ่ จากบ้านมาให้ดูจับ ได้สัมผัสได้เรียนจากคำจริง จากนั้นครูแพนก็มาชวนนิสิตไปที่ อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่ โดยตอนนั้นมีความรู้สึกว่าแม่แจ่มไกลมาก แลมหินมากด้วย ซึ่งครูก็มาชวนให้เข้าไปในหมู่บ้าน เพื่อไปดูการทอผ้าของชุมชนคนแม่แจ่มว่าเขาทำกันอย่างไร พอดกเย็นก็มานั่งล้อมวงพูดคุยกัน แบบนี้ทุกวัน... “ตอนนั้นเหมือนเข้าค่ายอดบปเรียน กลางวันลงภาคสนาม พอดกเย็นต้องมาตอบ

และ ความหลงใหลในผ้าไทยก็ยิ่งซึ่มลึกมากขึ้น เมื่อได้มาเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ รวมถึงมีโอกาสได้ไปเรียนรู้นอกตำราและนอกห้องเรียนกับครูแพน-เผ่าทอง ทองเจือ ที่ได้รับเชิญเป็นอาจารย์พิเศษสอนนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มศว โดยครูแพนมาสอนประวัติเครื่องแต่งกายไทย โดยได้นำผ้าไทยโบราณจริง ๆ ใส่กระเป๋ามาใหญ่ จากบ้านมาให้ดูจับ ได้สัมผัสได้เรียนจากคำจริง จากนั้นครูแพนก็มาชวนนิสิตไปที่ อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่ โดยตอนนั้นมีความรู้สึกว่าแม่แจ่มไกลมาก แลมหินมากด้วย ซึ่งครูก็มาชวนให้เข้าไปในหมู่บ้าน เพื่อไปดูการทอผ้าของชุมชนคนแม่แจ่มว่าเขาทำกันอย่างไร พอดกเย็นก็มานั่งล้อมวงพูดคุยกัน แบบนี้ทุกวัน... “ตอนนั้นเหมือนเข้าค่ายอดบปเรียน กลางวันลงภาคสนาม พอดกเย็นต้องมาตอบ

ครูว่าไปเห็นอะไร ได้อะไรกลับมาบ้าง ซึ่งยอมรับว่าเรานุกมาก”
ครูตั๋ยย้อนอดีตไปถึง “การเรียนรู้นอกห้องเรียน” ณ เวลานั้น

ส่วนที่ทำการสะสมผ้าไทยนั้น ครูตั๋ย เล่าว่า ตอนนั้น นำเงินเก็บ 3,000 บาทไปซื้อผ้าผืนแรก คือ “ผ้าไหมอีสาน” เอามาให้พ่อแม่ของเขา ตอนนั้นจำได้ว่าโดนแซวว่าไปเห็นอแต่ได้ผ้าไหมอีสานกลับมา ซึ่งผืนนั้นน่าจะเป็นผ้าไหมสุรินทร์หรือบุรีรัมย์ จำได้ว่า ผ้าผืนนั้นเอามาถอดแหวนได้เลย เพราะเบาและนิ่มมาก โดยได้คำอธิบายจากครูแพน-เผ่าทอง ว่าเป็น ความอะเมซิ่งของผ้าไหม และจุดประกายทำให้รักและอยากสะสมผ้าโบราณ จนตอนนี้มีผ้าสะสมไว้มากกว่า 1 หมื่นผืนแล้ว!!

“จริง ๆ ก็ศึกษาเรื่องผ้าเองด้วย ได้มีโอกาสตามครูแพนไปงานผ้าบ่อยครั้งด้วย ก็เลยเก็บมาเรื่อย ๆ ซึ่งก็สะสมผ้ามา 20 กว่าปีแล้ว โดยที่ชอบมากที่สุดคือผ้าไหมมัดหมี่ของภาคอีสาน เพราะรู้สึกว่ลายผ้ามันอยู่ในหัวของมนุษย์เรา ทำให้พวกแม่ ๆ ยาย ๆ ทอผ้าจากความนึกคิด จินตนาการ แต่กลับมัดลายได้แบบอะเมซิ่งมาก เพราะขนาดเราจะวาดรูปหรือระบายสีลงบนกระดาษยังยากเลย แต่พวกแม่ ๆ ยาย ๆ เขาทำในสิ่งที่ยากกว่าแถมลายก็สวยงาม”

สำหรับเรื่อง “สไตล์เฉพาะตัวของครูตั๋ย” ที่เลือก สวมใส่ผ้าไทยในชีวิตประจำวัน นั้น เขาบอกว่า เป็นคนชอบแต่งชุดไทยแบบ Mix and Match เพราะมองว่า ถ้าจะสวมใส่ผ้าไทยให้ใช้งานได้จริง ๆ ต้องเข้ากับเสื้อผ้าปัจจุบัน โดยชุดจากผ้าไทยที่ใส่ส่วนใหญ่จะออกแบบเอง แต่มีช่างตัดเย็บให้ ซึ่งที่ชอบมาก ๆ คือ ผ้าไหมมัดหมี่ ไม่ก็ต้องเป็นผ้าไหมของอีสาน ทั้งนี้ ครูตั๋ย ได้แนะนำ “เทคนิคการใส่ให้ดูดี” มาว่า อยากให้ ดูเรื่องสีกับลาย เพราะสำคัญสุด กับดูโอกาสที่จะใช้ ด้วย

“อย่างปี 2569 ปีนี้ มศว ก็ณรงค์ให้บุคลากรสวมใส่ผ้าไทยมาทำงานทุกวันพุธนะ ซึ่งผมคิดว่า มศว น่าจะเป็นมหาวิทยาลัยหรือองค์กรรัฐที่เดียวที่อยู่ย่านใจกลางเมืองย่านอโศก-สุขุมวิท ที่ยังมีเสน่ห์ของการผสมผสานความเป็นไทยร่วม

สมัย หรือบางครั้งผมก็นำผ้าไทยที่สะสมเก็บไว้นำมาจัดแสดงร่วมกับผลงานการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าจากผ้าไทยชนิดต่าง ๆ เพราะอยากให้คนเห็นเสน่ห์ของผ้าไทยในวงกว้างมากขึ้น โดยที่เคยนำไปร่วมจัดแสดงก็มี อาทิ ผลงานการแสดงชุด “ผ้าชิ้นม่วน มุกจุมออน” ที่มีคอนเซ็ปต์การประยุกต์สิ่งทอทางวัฒนธรรม เพื่อเปิดมุมมองใหม่ของารออกแบบผ้าไทย หรือการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของผู้คนยุคปัจจุบัน” รศ.ดร.กิตติกรณ์ ระบุ

พร้อมกล่าวถึง “ความอะเมซิ่งของผ้าไทย” ด้วยว่า... “ผ้าไทยมีเสน่ห์เฉพาะ ที่ไม่สามารถหาซื้อได้จากแบรนด์ไทย เพราะผ้าไทยมีความผูกพัน มีอัตลักษณ์เฉพาะวัฒนธรรม ที่ทั่วโลกยอมรับเรื่องความประณีตวิจิตรบรรจงและความสวยงาม โดยการยอมรับที่เกิดขึ้นนี้ ก็ด้วยพระมหากรุณาธิคุณขององค์สมเด็จพระพันปีหลวง ที่ทรงเผยแพร่ผ้าไทยผ่านฉลองพระองค์ด้วยพระองค์เอง ทำให้โลกหันมาให้ความสนใจชุดไทยและผ้าไทย ทำให้วันนี้ผ้าไทยจึงมีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับจากทั่วโลก ซึ่งในทางหนึ่งยังช่วยกระตุ้นและส่งผลดีต่อเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของประเทศไทย”



วันนั้นถึงวันนี้ “ครูตั๋ย-รศ.ดร.กิตติกรณ์” ยอมรับกับ “ทีมวิถีชีวิต” ว่า ยิ่งนานวันยิ่ง “หลงไหลเสน่ห์ผ้าไทย” โดยเขาบอกว่า ผ้าไทยนั้นสวยงามและวิจิตรไม่แพ้ผ้าชนิดใดในโลก โดยผ้าแต่ละภาคสามารถสะท้อนอัตลักษณ์เฉพาะถิ่นได้อย่างดี ที่สำคัญวาดลายหรือเส้นด้ายที่ถักทอเป็นผ้าแต่ละผืน “มีเรื่องราว-มีจิตวิญญาณ” อยู่ด้วย... “ส่วนตัวแล้วจึงสนับสนุนให้คนรุ่นใหม่ ๆ ได้มีการประยุกต์และทดลองนำผ้าไทยมาใช้งานในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งนี้ก็เพื่อให้จิตวิญญาณผ้าไทยนั้น...”

ไม่สูญหายไปกับกาลเวลา”.

เขาวลี ชุมขำ : รายงาน